

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 102/2020-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. marca 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou Mgr. Zuzanou Bdžochovou, Palkovičova 16, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zmenkovým platobným rozkazom Okresného súdu Žilina č. k. 11 Zm 25/2009-13 z 24. augusta 2009, rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 11 CbZm 1/2009-497 z 2. decembra 2011, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14 CoZm 2/2012 z 21. marca 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 96/2018 z 25. septembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) zmenkovým platobným rozkazom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 Zm 25/2009-13 z 24. augusta 2009 (ďalej len „zmenkový platobný rozkaz“), rozsudkom okresného súdu č. k. 11 CbZm 1/2009-497 z 2. decembra 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 CoZm 2/2012 z 21. marca 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 96/2018 z 25. septembra 2019 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že okresný súd zmenkovým platobným rozkazom uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť sumu 1 228 162,76 € a 6 % úrok zo sumy 1 228 162,76 € od 3. februára 2009 do zaplatenia, odmenu v sume 4 093,87 €, trovy konania v sume 16 596,50 €, ako aj trovy právneho zastúpenia v sume 6 863,06 €.

Proti zmenkovému platobnému rozkazu podal sťažovateľ námietky, o ktorých okresný súd rozhodol rozsudkom tak, že zmenkový platobný rozkaz ponechal v platnosti. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ neúspešne odvolanie a následne aj dovolanie.

3. Vo vzťahu k listine zmenky sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi namietal, že zmenka je formálne a materiálne neplatná, pretože odporuje prísny formálnym pravidlám. Sťažovateľ uviedol rozpory zápisov na zmenke so slovenskou

technickou normou, napr. osoba uvedená ako zmenkový dlžník neexistuje (v zmenke je uvedený [REDACTED], správne má byť [REDACTED]), mena uvedená na zmenke je neurčitá a nesprávna (v zmenke je označenie Skk, ale platné označenie je SKK), obsahuje rozpory týkajúce sa platobného miesta (chybné poštové smerovacie číslo), nesprávne uvedené dátumy (kalendárny deň označený 02 neexistuje, správne má byť 2), ako aj ďalšie rozpory. Podľa názoru sťažovateľa listina neobsahovala náležitosti zmenky, a preto ide o nulitnú zmenku.

Vo vzťahu ku konaniu na okresnom súde sťažovateľ namietal, že okresný súd rozhodoval na základe návrhu, ktorý nespĺňal náležitosti podľa § 42 a § 79 vtedy platného Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ okrem iného v ústavnej sťažnosti uviedol: „... identifikačný údaj o poštovom smerovacom čísle bydliska žalobcu a žalovaného, ktorý je uvedený v návrhu, sa nezhoduje s platným poštovým smerovacím číslom, ktoré je pridelené pre uvedenú adresu. Pre ulicu Textilná v Leviciach je platné poštové smerové číslo 934 05 a nie 934 01 ako uvádza žalobca.

Namietam, že písomné podanie na súd návrh na začatie konania nebol riadne podpísaný žalobcom. V návrhu je síce na prednej strane uvedený ako žalobca [REDACTED], ale návrh je podpísaný iba [REDACTED], pričom pri nečitateľnom podpise absentuje označenie mena a priezviska osoby, za ktorú [REDACTED] návrh podpísal.“

Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd napadnutým rozsudkom porušil jeho práva, pretože ponechal v platnosti zmenkový platobný rozkaz, ktorý podľa názoru sťažovateľa ani nemal byť pre už uvedené rozpory vydaný.

4. Aj v ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ rozsiahlo a podrobne uvádza dôvody, pre ktoré považuje zmenku za neplatnú. Vo vzťahu k rozhodnutiam krajského súdu a najvyššieho súdu sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol: „*Namietam, že odvolací a dovolací súd rozhodovali bez toho, aby sa vôbec riadne oboznámili s originálom zmenky.*“ Sťažovateľ ďalej namietal, že všeobecné súdy nevykonali ani jeden ním navrhnutý dôkaz, neuskutočnili výsluch znalca, čím mu odňali možnosť konať pred súdom. Sťažovateľ zároveň uviedol, že po podaní odvolania mu okresný súd ani krajský súd riadne a včas nedoručili ani jedno písomné podanie žalobcu.

Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu sťažovateľ tvrdí, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca, keďže v spise sa nenachádzajú údaje o spôsobe pridelenia spisu a v rámci konania na odvolacom súde došlo k zmene obsadenia senátu – v osobe predsedu senátu.

5. Sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov za rozporné so základnými princípmi materiálnej ochrany práv, zákonnosti a všeobecnej spravodlivosti, a preto navrhuje, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom: „*Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy... postupom a zmenkovým platobným rozkazom Okresného súdu Žilina zo dňa 24. augusta 2009 č. k.: 11Zm 25/2009-13, rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 2. decembra 2011 č. k.: 11CbZm/1/2009-497, rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 21. marca 2013 č. k.: 14CoZm/2/2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. septembra 2019 sp. zn.: 5Obdo/96/2018 porušené bolo.*

Zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Žilina zo dňa 24. augusta 2009 č. k.: 11Zm 25/2009-13 rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 2. decembra 2011 č. k.: 11CbZm/1/2009-497 rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 21. marca 2013 č. k.: 14CoZm/2/2012 uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. septembra 2019 sp. zn.: 5Obdo/96/2018 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie.

Okresnému súdu Žilina, Krajskému súdu v Žiline a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje, aby obnovili stav pred porušením práv sťažovateľa.

Sťažovateľovi sa priznáva právo na náhradu trov a nákladov konania...“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa ods. 2 rovní.

10. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

12. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

15. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predovšetkým namieta platnosť zmenky a na ňu nadväzujúci zmenkový platobný rozkaz. Porušenie ústavných práv sťažovateľ vníma aj v postupe všeobecných súdov, pokiaľ ponechali zmenkový platobný rozkaz v platnosti a zároveň nerešpektovali formálne pravidlá vedenia súdneho konania.

III.1 K namietanému porušeniu práv zmenkovým platobným rozkazom a rozsudkom okresného súdu

16. Ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc na prieskum zmenkového platobného rozkazu, keďže ten bolo možné preskúmať postupom podľa vtedy platného § 175 Občianskeho súdneho poriadku na základe námietok podaných do troch dní od doručenia zmenkového platobného rozkazu.

Ako to z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

17. Sťažovateľ využil právo na opravný prostriedok a podal proti zmenkovému platobnému rozkazu námietky na okresnom súde, ktorý zmenkový platobný rozkaz aj preskúmal. Z uvedeného dôvodu je potrebné túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci.

18. Aj časť ústavnej sťažnosti smerujúcu proti napadnutému rozsudku okresného súdu je potrebné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

19. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu.

III.2 K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu

20. V rámci predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd so zreteľom na sťažovateľom uplatnenú argumentáciu konštatuje, že ústavná sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09).

21. Ústavný súd konštatuje, že spôsob, akým sťažovateľ v ústavnej sťažnosti napádal jednotlivé rozhodnutia súdov, je do značnej miery chaotický. Sťažovateľ opakovane vznáša námietky, pre ktoré považuje samotnú zmenku za neplatnú a na toto presvedčenie nabaľuje

tvrdenia o pochybeniach súdov. Inými slovami, k porušeniu sťažovateľových práv došlo tým, že zmenkový platobný rozkaz je platný.

22. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 117/05, I. ÚS 580/2015).

23. Napriek spôsobu argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti a opakovaniu vznášaňch námietok v záujme zachovania právnej istoty ústavný súd pristúpil k prieskumu rozsudku krajského súdu. Ústavný súd však nepovažuje za účelné s ohľadom na rozsah napadnutého rozsudku citovať časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu. Krajský súd preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorým bol zmenkový platobný rozkaz ponechaný v platnosti, s ohľadom na rozsah a dôvody podaného odvolania. Krajský súd predovšetkým zdôraznil prítomnosť zmenkových záväzkov vyjadrenú v koncentračnej zásade zmenkového konania a pripomenul, že námietky, ktoré sťažovateľ neuplatnil včas proti zmenkovému platobnému rozkazu, nemožno prejednať v rámci odvolacieho konania. Krajský súd sa riadne vysporiadal s nosnou námietkou odvolania sťažovateľa, podľa ktorej mu okresný súd odňal možnosť konať vo veci, pokiaľ vykonal pojednávanie a rozhodol vo veci 2. decembra 2011 v neprítomnosti sťažovateľa a jeho právnej zástupkyne. V tejto súvislosti krajský súd preskúmal procesný postup okresného súdu a dôvody, pre ktoré okresný súd neuznal ospravedlnenie právnej zástupkyne z uvedeného pojednávania za účinné. Rovnako vyčerpávajúcim spôsobom krajský súd reagoval aj na ďalšie odvolacie námietky sťažovateľa, a to na námietku, že prejednanie veci v neprítomnosti sťažovateľa malo viesť k porušeniu zásady rovnosti zbraní, na námietku, že okresný súd nevykonal dôkazy navrhnuté sťažovateľom a že mu neboli riadne doručované zápisnice z pojednávania, na námietku zaujatosti sudcu, ako aj na námietku

premlčania nárokov plynúcich zo zmenky v súvislosti s jej prevodom a napokon aj s námietkami smerujúcimi proti procesným podmienkam konania.

24. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu (krajský súd konštatoval, že sa s odôvodnením okresného súdu stotožňuje, pozn.) vrátane sťažovateľom prezentovaných nosných úvah konštatuje, že krajský súd ako súd odvolací, ako aj okresný súd konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, ich úvahy a z nich vyvodené závery vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné.

Záveru krajského súdu sú v napadnutom rozsudku zdôvodnené riadne a presvedčivo, napadnutý rozsudok nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Ústavný súd vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci s poukazom na rozsudok okresného súdu a opakovanie námietok sťažovateľa nepovažuje postup ani rozsudok krajského súdu za taký zásah do práv sťažovateľa, ktorý by bol z ústavného hľadiska neospravedlňiteľný a neudržateľný.

III.3 K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu

25. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého posúdenie podmienok dovolacieho konania patrí v zásade do právomoci dovolacieho súdu (m. m. II. ÚS 324/2010, I. ÚS 593/2017).

26. Podľa najvyššieho súdu sťažovateľ v podanom dovolaní argumentoval takmer identicky ako v odvolacom konaní, navyše vzniesol námietku nesprávne obsadeného odvolacieho súdu. V úvode odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd konštatoval, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, a preto bude postupovať v zmysle § 472 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol: „*Vychádzajúc z obsahu dovolania žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, c/ až c/ O. s. p. nenamietal a vady tejto povahy ani*

nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalovaný v dovolaní ako dôvod prípustnosti uviedol dovolací dôvod podľa § 237 ods. 1 písm. b/ O. s. p. tým, že žalobca, ktorý v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

Procesnú subjektivitu je však potrebné odlišovať od tzv. vecnej legitímácie strany sporu - aktívnej, či pasívnej, ktorá je z hľadiska prípustnosti dovolania irelevantná (viď R 34/1993). Vecná legitímácia vyplýva z hmotného práva, má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva a povinnosti. Či je strana sporu tiež vecne legitimovaným subjektom (aktívne či pasívne) ukáže sa až v konečnom rozhodnutí vo veci. Jej nedostatok zmätočnosť konania podľa § 237 ods. 1 písm. b/ O. s. p. nespôsobuje, vedie k zamietnutiu návrhu na začatie konania (žaloby) meritórnym rozhodnutím, (viď uznesenie najvyššieho súdu zo 14. septembra 2011, sp. zn. 7Cdo/21/2010). Argumentácia dovolateľa je preto v tejto časti nesprávna, z objektívneho hľadiska nie je spôsobilá založiť namietanú vadu konania.“

27. Vo vzťahu k námietke nesprávne obsadeného odvolacieho súdu najvyšší súd v podstatnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol: «Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 754/2004 Z. z. o súdoch (ďalej aj „zákon o súdoch“) zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak sud rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Účastník konania alebo strana v konaní, v ktorom rozhoduje súd v senáte, nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu. Zákonným sudcom je aj sudca určený podľa odseku 4.

Dovolací súd poznamenáva, že spôsob pridelovania vecí podľa predmetu konania jednotlivým senátom, samosudcom, súdnym úradníkom a notárom je vykonávaný v zmysle ust. § 50 a § 51 zákona o súdoch v súlade s rozvrhom práce príslušného súdu vydaným podľa ust. § 52 zákona o súdoch.

Z Rozvrhu práce Krajského súdu v Žiline v znení účinnom v čase pridelovanie vecí, teda dňa 25. apríla 2012, s obsahom ktorého sa dovolací súd za účelom posúdení;

opodstatnenosti námietky dovolateľa oboznámi vyplýva, že do súdneho registra „Cob“ sa zapisujú všetky veci zapísané na okresnom súde do súdnych registrov „Cb“, „CbPv“, „CbCud“, „CbR“, „Nre“, „Rxre“, ak je proti rozhodnutiu podané odvolanie. Podľa bodu II.2.5 rozvrhu práce na rok 2012 bolo zloženie senátu MCob takéto: predseda senátu [REDAKOVANÉ] aj členovia senátu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Z obsahu súdneho spisu (č. 1. 546a, č. 1.613) vyplýva, že predmetná vec vedená Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 14CoZm/2/2012 bola pridelená dňa 25. apríla 2012 sudcovi/spravodajcovi [REDAKOVANÉ] v súlade so zákonom č. 757/2004 Z. z. a Rozvrhom práce Krajského súdu v Žiline na rok 2012.»

28. Najvyšší súd osobitne posudzoval aj námietku sťažovateľa spočívajúcu v tvrdení, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať (prejednanie a rozhodnutie v neprítomnosti sťažovateľa a jeho právnej zástupkyne, nevykonanie dôkazov, pozn.), čo zakladá dovolací dôvod v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. V danej súvislosti najvyšší súd uviedol: „Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať. Táto námietka dovolateľa teda vzhľadom na uvedené nie je dôvodná.“

Najvyšší súd ďalej odkázal na judikát R 132/2014 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, v zmysle ktorého zdravotný stav účastníka je dôvodom na odročenie pojednávania len v prípade, že účastník nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania, a pritom uvedené musí vyplývať z lekárskej správy ošetrojúceho lekára. Najvyšší súd tiež zdôraznil včasnosť uplatnenia dôvodov, na základe ktorých účastník žiada odročenie pojednávania. Najvyšší súd uviedol, že „... súd nie je povinný vyrozumieť účastníka o tom, že jeho žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovel. Právo byť prítomný na verejnom pojednávaní v civilných veciach nie je absolútne...“.

29. Ústavný súd rešpektuje záver najvyššieho súdu o tom, že nedostatky v hodnotení dôkazov alebo nedostatok jeho odôvodnenia nespôsobujú vadu zmätočnosti v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, takže nezakladajú automaticky prípustnosť dovolania (bod 38 napadnutého uznesenia). V závere najvyšší súd nepripustil ani sťažovateľom uplatnenú námietku o inej vade, ktorá mala mať za následok nesprávne rozhodnutie, ani námietku o nesprávnom právnom posúdení.

30. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa odmietol. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd preskúmal rozsudok krajského súdu a jeho odôvodnenie v nadväznosti na sťažovateľom uplatnené dovolacie dôvody riadne vyhodnotil.

Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právny záver najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

31. Vzhľadom na uvedené nemožno považovať odmietnutie dovolania sťažovateľa za zjavne arbitrárne alebo ústavne neudržateľné, a preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde aj v časti, v ktorej smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu.

32. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, II. ÚS 465/2017).

33. Iba na okraj ústavný súd dodáva, že sťažovateľ napriek vlastnému tvrdeniu o vadách návrhu na začatie konania (návrh nebol podpísaný žalobcom, iba právnym zástupcom a z obsahu splnomocnenia také oprávnenie nevyplýva) sám nerešpektuje pravidlá týkajúce sa náležitostí návrhov na začatie konania pred ústavným súdom, konkrétne splnomocnenia.

Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 7 MCdo 6/2013 zo 14. mája 2014 uviedol, že „... *nevyhnutnou obsahovou náležitosťou plnomocenstva je jeho rozsah a vôľa plnomocnencom prijať, inak je plnomocnenstvo neplatné.*“.

Ústavný súd poukazuje na plnomocnenstvo, ktoré sťažovateľ priložil a ktoré síce vymedzuje rozsah, osobu splnomocnenca a splnomocniteľa, avšak neobsahuje vyjadrenie vôle splnomocnenie prijať.

34. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, nezaoberal sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti (predbežné opatrenie) a ústavnú sťažnosť z dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. a) a g) zákona o ústavnom súde odmieta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2020

Ľuboš Szigeti
predseda senátu